

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 318/04
08.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Душанке Марјановић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Јеленом Тишма-Јовановић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АД "АА", кога заступа АБ, адвокат, против решења Министарства финансија и економије Републике Србије, Пореске управе, Организационе јединице Регионални центар Нови Сад број 47-422/2003 од 11.12.2003. године, у предмету инспекцијских мера, у нејавној седници већа одржаној дана 08. 06. 2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем од 11. 12. 2003. године одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења инспектора финансијске полиције Републичке управе јавних прихода, Организациона јединица центар Нови Сад - Одељење финансијске полиције Нови Сад број 610-47-353/2002-2 од 19. 11. 2002. године, којим је, у поновном поступку одузета од тужиоца роба намењена промету због тога што није прописно евидентирана у пословним књигама и другим прописаним евиденцијама, а према спецификацији у диспозитиву првостепеног решења.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа због повреда материјалног права и нетачно утврђеног чињеничног стања, тужилац истиче да је наступила апсолутна застарелост утврђивања и наплате јавних прихода, као и да није постојао правни основ за одузимање робе. Сматра да је претходни услов за доношење решења о одузимању робе, да постоји одлука надлежног органа о учињеном кривичном делу, привредном преступу или прекршају. Како је у овом предмету обустављен прекршајни поступак против тужиоца, и поступак за привредни преступ, тужилац сматра да нема услова за одузимање робе и стога предлаже да Врховни суд Србије тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је истакао да су неосновани тужбени наводи о апсолутној застарелости јер при сваком прекиду застарелости, рок застарелости поново почиње да тече. У свему осталом тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Након оцене навода тужбе, разлога оспореног решења, одговора на тужбу и свих списа ове управне ствари, Врховни суд је нашао:

Тужба је неоснована.

Из списка предмета произлази да је првостепеним решењем од 15. 07. 1994. године од тужиоца одузета роба намењена промету из разлога што је утврђено да није била прописно евидентирана у пословним књигама тужиоца. Коначним решењем од 02. 06. 1995. године одбијена је жалба против првостепеног решења. Против наведеног решења тужилац је 11. 11. 1996. године поднео предлог за понављање поступка који је најпре одбијен, а потом након тужбе тужиоца окончане пресудом Врховног суда Србије У. број 1056/97 од 24. 03. 1999. године, решења главног инспектора од 20. 12. 1999. године и поновне тужбе и пресуде Врховног суда Србије У. број 460/00 од 14. 11. 2001. године - главни инспектор доноси решење од 24. 12. 2001. године којим поништава решење од 12. 02. 1996. године и од 02. 06. 1995. године и предмет враћа на поновни поступак и одлучивање. Након тога ожалбено решење донето је у поновном поступку у извршењу другостепеног решења од 10. 09. 2002. године, којим је наложено првостепеном органу да у свему поступи по решењу од 24. 12. 2001. године, а које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. број 460/00 од 14. 12. 2001. године и којом пресудом је наложено првостепеном органу да утврди да ли се у конкретном случају код тзв. заједничке продаје ради о консигнацији или о другом облику промета. У поновном поступку првостепени орган сачинио је записник о контроли број 610-47-72/2002-11 од 12. 11. 2002. године, на основу кога је донето ожалбено решење.

У поступку који претходио доношењу ожалбеног решења од 19. 11. 2002. године, утврђено је да је тужилац са одређеним бројем добављача закључио уговоре о заједничкој продаји, чија је суштина да роба која се налази код тужиоца (купца) остане у власништву продавца до момента продаје. Приликом набавке робе тужилац је достављао продавцима уредне изјаве да је роба намењена даљој продаји. Затечена роба у малопродајним објектима није била евидентирана у пословним књигама као туђа роба на залихама већ је након продаје у уговореним периодима вршен попис проплате робе и запужење у

на залихама, већ је након продаје у уговореним периодима вршио пописе продате робе и задужење у трговачким књигама на конту 663-роба у продавници. На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени орган је одузео од тужиоца робу намењену промету, налазећи да је без утицаја чињеница о обустављању прекршајног поступка и поступка за привредни преступ.

Правилно је, по налажењу Врховног суда Србије, поступио тужени орган када је одбио жалбу на првостепено решење одузимању робе, јер чињеница да је тужилац са добављачима закључио уговор о заједничкој продаји не утиче на обавезу тужиоца да ту робу евидентира као туђу робу на залихама. За своју одлуку тужени је дао јасне, аргументоване и на закону засноване разлоге, које као правилне прихвата и Врховни суд. Наиме, за сваки облик промета прописан је начин евидентирања робе у пословним књигама, па је било који облик промета робе морао на одређен начин да буде евидентиран у пословним књигама пре стављања у промет у малопродајном објекту тужиоца. Роба из такозване "заједничке продаје", затечена и пописана у објектима тужиоца, није била евидентирана на законом прописан начин, иако се ради о туђој роби на залихама, па су се стекли услови из члана 19. став 1. тачка 3. Закона о контроли, утврђивању и наплати јавних прихода ("Службени гласник РС" 76/91...44/02).

Суд је ценио и наводе тужбе о томе да је наступила апсолутна застарелост за утврђивање и наплату јавних прихода, али је нашао да су ови наводи неосновани с обзиром да је у моменту доношења првостепеног решења о одузимању робе од тужиоца, на снази био Закон о акцизама и порезу на промет ("Службени гласник РС" број 43/94), чијим одредбама члана 68. је у погледу рока застарелости била прописана сходна примена Закона о порезу на доходак грађана ("Службени гласник РС" број 43/94), у коме је одредбама члана 190. став 1. било прописано да право на утврђивање пореза на доходак грађана застарева у року од 5 година од истека године у којој га је требало утврдити, а одредбама члана 191. став 1. цитираног Закона прописано је било да при сваком прекиду застарелости, рок застарелости поново почиње да тече.

Такође, неосновани су наводи тужбе да је постојање одлуке надлежног органа о извршеном прекршају, привредном преступу или кривичном делу, због непрописног евидентирања робе, правни основ за примену члана 19. Закона о контроли, утврђивању и наплати јавних прихода. Како је орган који води поступак везан само правоснажном пресудом суда којом се оптужени оглашава кривим, по оцени Врховног суда Србије, нису основани наводи тужбе по којима нема правног основа за одузимање робе од тужиоца, на основу члана 19. став 1. т.з. Закона о контроли, утврђивању и наплати јавних прихода јер је обустављен прекршајни поступак вођен против тужиоца као и поступак за привредни преступ. Ово са разлога што је орган који води поступак везан само правоснажном осуђујућом пресудом суда којом је исправљено претходно питање у погледу постојања кривичног дела и кривично одговорног учиниоца, а не ослобађајућом пресудом односно решењем о обустави поступка.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 08. 06. 2006. године, У. 318/04

Записничар Председник већа-судија

Јелена Тишма-Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

МЂ